

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 203. Abjicienda quoque hæc plurimum Juniorum propositio: nulla,
vel modica satisfactio imponenda est, dum pœnitens confitetur ad
lucrandum Jubilæum, vel aliam Indulgentiam plenariam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

ne (ad integritatem ipsius requisita, secundum Tridentinum sess. 14. c. 3.) integrum non est. Est denique contra officium Medici & Patris spiritualis: cum hoc non sit curare, sed fovere peccata, fovendo impœnitentiam. Etique peccatis connivere, & licentiam dare, cum oporteret satisfactionis fræpo ac veluti flagello coercere, animarumque vulneca, & pravos affectus, habitusque satisfactoria caligacione sanare.

2469 Meminerit Sacerdos, quod ut segnes natos facit indulgentia matrum; sic propria salutis incurios, legisque neglecta reos facit indulgentia Patrum spiritualium; quâ dum eorum vulnera manu parente contrectant, non curant, sed exag-gerant. Idem namque scriptum est: *Qui parcat vir-ge, odit filium suum: qui autem dirigit illum, in-plantat eum.* Idem etiam Tridentinum docet, vel ipsam divinam clementiam deceere, ne ita nobis absque ulla satisfactione peccatum dimittatur, ut occasione acceptâ, peccata leviora reputantes... in graviora labamur... Procul dubio enim magnopere a peccato revocant, & quasi fræno quodam coercent hœ satisfactoria pœnæ. Idem denique Institutio Christiana Moguntinensis de satisfact. §. longum esset fol. 201. & 202. multos (inquit) sicut atas nostra, qui consuunt pulvillus sub omni cubito manû, & faciunt cervicalia sub capite univer-
sæ ætatis, ad captendas animas. Qui, contra Evan-gelii vigorem, venia facilitatem promittentes, ma-
litiarum hominum in vana mentem augent. Nimirum ista diaboli est nociva persectio, sub falsa securi-tate incantans animas ad certum interitum venantis. Dum enim ipse facilis venia nihil metuitur, scelera
sceleribus cumulatur. Hujusmodi Confessarios piæ impiis, & impiis piis vocat S. Thomas Vil-lanovanus, qui ne pœnitentem aliquantisper contri-
sent, illum in sua requiritate manere permittunt. At quanto (ait) melius esset ad modicum contristare, quàm in æternum damnare! Si enim per falsas
pœnitentiæ anime ad inferna trahuntur, uti Do-ctor Angelicus ait opusc. 65. de offic. Sacerd. quan-
to magis per pœnitentiâ nullas? per quas proinde pœnitentes non mittunt in purgatorium, sed in infernum. Nam ut Hugo de S. Victore Erudit. Theol. l. 2. de Sacram. p. 14. c. 3. ait, tametsi
post mortem ignis quidam purgatorius datur, ubi purgantur, & mundantur. qui hinc corrigi cape-
runt, & non persecterunt. Tamen qui in hac vita nec incipere voluerunt, ibi consummare non possunt.

2470 Sed dato, non concessio, quod eorum punitio in purgatorium differretur, nimia profecto cru-
delitas est, malle in acerbissimas purgatorii pœ-
nas filium spirituales transmittere, quàm hinc ad modicum contristare. Quàm enim acerba sit pur-
gatorii pœna, Augustinus in Psal. 37. inlinuat, dicens: *quia 1. Cor. 3. dicitur, salvus eris: con-
temnitur ille ignis. Gravior tamen eris ille ignis, quàm quidquid potest homo pati in hac vita. Magna
fuit pœna B. Laurentii in craticula, & etiam B. Bartholomæi (ait S. Vincentius Ferrerius serm. 2. Dom. 15. post Trinit.) sed nihil fuerunt respectu
purgatorii, in tantum quod momentum videtur mille anni. Tanta sunt purgatorii supplicia, ut
iis visis extatica Virgo S. Maria Magdalena de Pazzi anno 1587. exclamaverit: tormenta om-
nia à SS. Mariis tribus tolerata, horum respectu, sunt
injar horti amantissimi. Censco itaque eum, qui dicit, nolo hic satisfacere, sed in purgatorio, blas-
phemare contra misericordiam Dei, quæ ipsum invitat ad pœnas respectivè levissimas, ut evadat acerbissimas.*

CAPUT CCIII.

Abjicienda quoque hæc plurimum Juniorum
propositio: nulla, vel modica satisfactio im-
ponenda est, dum pœnitens confitetur ad
Tom. III.

lucrandum Jubilæum, vel aliam Indul-
gentiam plenariam.

Cardinalis de Logo disput. 27. de pœnit. n. 27. 2471
& alii Noviores Casuista docent, nullam à
Confessario pœnitentiâ esse necessariò imponen-
dam, dum pœnitens lucrari vult Jubilæum, vel
aliam Indulgentiam plenariam. 1. quia Boni-
facius VIII. ut refert Glossa in Extrav. antiquorum
de pœnit. & remiss. in Consistorio declaravit, quod
sui Pœnitentiarii nihil debent injungere, ultra in-
junctionem hic positam. Alia, ut dicebat, Indul-
gentia frustraretur... nisi ad alium finem injun-
geretur, v. g. ad cautelam futurorum, &c.

2. qui lucratur Indulgentiam plenariam, lu-
cratur exemptionem ab omni pœna peccatis debita.
Nulla igitur pœna ipsi injungenda est. Cum nulla
injungenda sit exempto ab omni pœna. Idque sup-
ponit Innocentius III. c. cum ex eo in fine de pœnit.
& remiss. dum ait, per indiscretas & superfluas In-
dulgentias, satisfactioes sacramentales enervari.

Verùm opinio ista, 1. Patribus, Conciliis, 2472
Ecclesiæ sensui, rationi parum consona est. 2. Ec-
clesiæ est minus honorifica. 3. videtur anima-
rum salutis noxia. 4. sufficienti non est funda-
mento suffulta.

Neque enim primum fundamentum, pro ea
allatum, validum est, quia dato, non concessio,
quod Bonifacius VIII. id in Consistorio dixe-
rit, dictum istud intelligi non potest in sensu quem
Cardinalis de Lugo, & alii Juniores intendunt: a-
liâ sibi metipso, aliisque Pontificibus, Conciliis, &
Patribus Bonifacius adverteretur, ut infra patebit:
sed hoc sensu, quod nulla satisfactio, ad lucrandam
Indulgentiam, à Pœnitentiariis injungenda sit, ul-
tra eam quam ad eam lucrandam ipse Papa injun-
git. Dicit enim ultra injunctionem hic positam. Hoc
autem verificatur, salvâ veritate assercionis nos-
træ, secundum quam, opera quidem satisfactoria,
per Bullam Indulgentiæ, ad eam lucrandam re-
quisita, ad hoc ceteri debent sufficientia, sed
suppositis supponendis; quod utique subiectum
dignum sit adjuvari per thesaurum Ecclesiæ, nihil-
que in ipso obstat effectui Indulgentiæ. At innum-
meri sunt, in quibus est obstaculum, quique di-
gni non sunt, qui per Ecclesiæ thesaurum adju-
ventur, ad consequendum plenariam effectum
Indulgentiæ plenariæ. Neque enim omnes, in gra-
tia per confessionem & absolutionem existentes,
effectu illo digni sunt. Quia, ut sapienter observat
Cajetanus tr. 10. de Indulgent. (qui hanc questio-
nem contra Lutheri calumnias accuratissimè tra-
ctavit) "sunt confessi in gratia duplicis ordinis:
quidam solliciti ad satisfaciendum per seipso pro
peccatis suis; quidam negligentes satisfacere per
seipso: primi condignas pœnitentiâ vel petunt
à Confessoribus sibi imponi, parati eas implere;
vel sponte eas assumunt, dum continuo student
per sancta opera satisfacere, jejunando, oran-
do, elemosinas dando, &c. Secundi vero le-
vissimam pœnitentiâ aut rogant, aut læti sus-
cipiunt, & cum illam impleverint, quam sciunt
esse minimam; non curant amplius de satisfac-
ciendo. Et hi sunt, quibus Indulgentiâ non pro-
funt, iudicio meo. Nullus enim indignus alienâ
satisfactioe, pro pœna sibi debita, confe-
quitur veraciter fructum Indulgentiæ. Sed qui-
libet, in gratia constitutus, negligens satisfacere
per seipsum, est indignus alienâ satisfactioe,
pro pœna propriis peccatis debita." Et talis
censetur in omni Republica benè ordinata, in
qua quantumcumque rationalis adesset quan-
doque causa dispensandi communem thesau-
rum in cives gravatos ære alieno, negligentes
tamen solvere, indigni censentur adjuutorio
thesauri. Ex eo enim quod possunt de suo sol-
vere, & non curant, indignos se reddunt tali

“sublevamine. Et nisi tales pro indignis haberentur, foret negligentia: quoniam alii horum exemplo, ad similem negligentiam provocarentur.” Hoc igitur esset otiosus & inertes in otio & inertia, tepidos & negligentes in tepore & negligentia fovere, contra Republicam bonum. Quod proinde exigit, ut tales indigni censeantur tali gratia & sublevamine. *Cum igitur Ecclesia sit Republica à Deo ordinata*, bene proinde ordinata, *aequum non est ut pro dignis dispensatione spiritualis thesauri habeat taliter negligentes, & tepidos in satisfaciendo pro peccatis propriis, ut cum in finem, nihil, aut fere nihil faciant, & facere velint, pro quibus ex Ecclesiae thesauro satisfacere, quid aliud esset, nisi eorum molliem, teporem, negligentiam, imò & peccata fovere?* Est igitur potestate à Deo accepta uti in destructionem, non in edificationem (ad quam Deus Ecclesiae dedit ligandi atque solvendi, atque aded Indulgentias conferendi potestatem) siquidem esset ea uti ad enervandam poenitentialem satisfactionem, non sine grandi praepudio salutis animarum. Dum enim poenitentialem satisfactionem opera peccatorum negligenter, peccatorum suorum gravitatem non sentiunt, vitiosos habitus, male vivendo comparatos, contrarias virtutum actionibus non extirpant, nec satisfactoriarum poenarum freno à peccato revocantur, cautioresque & vigilantiores redduntur. Quibus poenitentialem satisfactionem fructibus, à Tridentino enarratis, privati, à peccatorum recidiva non cohibentur; ideoque ad solita peccata facile redeunt, in hisque perseverantes, tandem impenitentes moriuntur, & pereunt.

2473 Et amplius illustratur allata ratio: quemadmodum enim vivendum suffragis digni non sunt juvari in purgatorio, qui, ut ea sibi prodesse possent, non meruerunt in hoc saeculo: sic digni non sunt juvari de Ecclesiae thesauro, qui, ut sibi thesaurus iste prodesse possit, non merentur, seipsos pro posse juvando, pro suisque delictis, quantum possunt, satisfacere non negligendo. Denique digni non sunt amicorum subsidio, qui sibi metipsis subsidium ferre negligunt, cum possint.

2474 Et ideo optime Baronius ad annum 1075. n. 71. monet, *Sedis Apostolica Indulgentias illis communicari, qui, quantum suppetunt vires, bene operari non praeremittunt; non autem ignavis, otiosis, ac negligentia torpesceribus.* Et Bellarminus l. 2. de Indulg. cap. 6. *Indulgentias dari diligentibus, negari negligentibus.* Et Cardinalis Le Camus, Episcopus Gratianopolitanus, Constitut. Synodal. tit. 5. art. 3. de Indulg. docet quod *Jubileae & Indulgentiae à SS. Pontificibus suis solum concedantur, qui ad proficuum earum usum disponunt sese per veram poenitentiam, quae CHARITATE JUNGENTE (ut magnus quidam Pontifex ait) MEMBRA SUNT CHRISTI, ita ut applicatio meritis sanguinis Jesu Christi, Sanctorumque cum ipso in caelis regnantium, supplementum sit insufficientiae satisfactionum nostrarum.* Paulo ante verò dixerat, *perverfam esse doctrinam, quae Indulgentiarum sacrilegus sit abusus, dum peccatoribus persuadetur, quod ad faciendam poenitentiam minime teneantur.*

2475 Laudatis Cardinalibus (quibus cap. 205. S. Bonaventuram adjungemus) subscribunt gravissimi Episcopi, praecipue Doctores Scholastici, quos eodem capite proferemus.

2476 Non itaque subsistit primum fundamentum, quod pro opinione sua profert Cardinalis de Lugo. Nec magis subsistit secundum. Cum enim Indulgentiae non sint nisi in supplementum insufficientiae nostrae (ut patet ex dictis, & amplius patebit ex Pontificibus, Conciliis & Patribus, capite sequenti exhibendis) nec vergere debeant in destructionem, seu enervationem Ecclesiasticae, imò po-

enitentiae disciplinae; poenitentialemque satisfactionem nostrae; Ecclesiae intentio est, semperque fuit, ut solis prodesse diligentibus, non negligentibus facere quod possunt & debent pro peccatorum suorum satisfactione. Et illi soli digni sunt, qui per plenariam Indulgentiam ab omni poena liberentur; qui ex parte sua nihil neglexerunt, quo se vicinos redderent satisfactioni. Cui quanto viciniores, tanto Indulgentia plenaria digniores. Verum cum pauci tales sint, pauci plenariae Indulgentiae plenariam consequuntur effectum. Pauci proinde ab omni poena per Indulgentiam liberantur. Non est igitur praeremittenda impositio poenitentiae sub praetextu Indulgentiae.

Primo, quia opinio id permittens, non est ideo, ut neo fundamento suffulta, ut videmus. Paucissimi enim, rarissimi que hoc tempore (quo canonice poenitentiarum usus desit, atque quoque rigori mollior magna successit) Plenariam Indulgentiam lucrantur in tota sua plenitudine. Tum quia ea soli illi digni sunt, qui pro modulo suo dignos poenitentiae fructus fecerunt (Indulgentia namque non est nisi in supplementum insufficientiae nostrae, subsidiumque infirmitatis, quae tanta est, ut etiam post factos pro modulo nostro poenitentiae fructus, non parum supererit nobis in altera vita lucrandum, nisi succurratur nobis per Ecclesiae thesaurum) sed & quia Confessarii vix aut ne vix quidem scire possunt, quinam plenaria Indulgentiae effectu digni sint, sive quinam sufficientes ad hoc poenitentiae fructus fecerint: cum vix aut ne vix quidem scire possint, quae & quanta satisfactionis mensura pro peccatis singulis debeatur. Tum quia paucissimi sunt, rarissimi que in tota fidelium universitate, in quibus nullus reperitur obex plenariae effectu plenariae Indulgentiae. Quandoquidem ab omni obice soli illi liberi sint, qui expurgati sunt ab omni affectu ad peccatum quocumque, etiam veniale. Quamvis vero quis affectum retinet, vel ad unum veniale, illius remissionem consequi non potest: cum certum sit non remitti poenam, quamvis affectus remaneat ad culpam. At quam pauci sunt, quam rari, quibus nullus supererit affectus ad ullum veniale peccatum! Siqui sunt, sancti sunt, & perfecti. Sanctorum verò, perfectorumque quam exiguus est numerus! Tum denique quia multi & valde multi deficiunt in adimplendis conditionibus ad plenariam Indulgentiam praescriptis, vel ob defectum fervoris, seu devotionis in his adimplendis, vel quia minus praestant, quam (secundum Ecclesiae intentionem) praestare debent, dum v. g. ipsi oratio praescribitur, vel elemosyna, ad lucrandam Indulgentiam plenariam. Multi namque & valde multi seipsos decipiunt, dum (post multa, & normatimque crimina) plenariae Indulgentiae plenitudinem lucrari putant, ad consequendum finem ab Ecclesia intentum, in Ecclesia determinata, solum recitando v. g. quinquies Pater & Ave: vel solum dando elemosynam modicissimam, respectivè ad opes & facultates quibus abundant. Per hoc enim talis peccator sufficienter non contribuit ad finem ad Ecclesiam intentum; ad quem convenienter non orat, qui tam parum orat: nec elemosynam respectivè convenientem dat, qui tam parum dat. Quando enim datur Indulgentia indeterminate ei qui dat auxilium ad fabricam Ecclesiae v. g. (ait S. Thomas in 4. dist. 20. a. 3. q. 2. ad 3.) intelligitur tale auxilium, quod sit conversio ei qui dat. Et secundum hoc plus, vel minus de Indulgentia consequitur. Unde etiam aliquis pauper, datus annuum denarium, consequitur totam Indulgentiam; non autem dives, quem non decet, ad opus tam pius & fructuosum, ita parum dare: sicut non diceretur Rex alicui homini auxilium facere, si ei abolitum daret.

2478 Secundò: opinio illa videtur animarum salutis noxia, ob ea quæ dixi n. 2472. sub finem: si enim opinio ista vera esset, evacuetur studium pœnitentiæ, & satisfactio: nec peccatores, quàmlibet enormes, vellet ullam subire pœnitentiã, ultra opera præscripta per Bullam Indulgentiæ, præsertim magnis in civitatibus, in quibus tanta frequentia est plenariarum Indulgentiarum, ut nulla sit hebdomada, nulla ferè dies, absque Indulgentia plenaria, modò in ista, modò in illa Ecclesia. In istis proinde civitatibus, tanta, tamque frequenter occurrens facilitas plenæ remissionis, absque necessitate satisfactiois, latam aperiret portam, non solum suffragia pro defunctis, plenariè in morte absolutis, sed & satisfactioes pœnitentiæ, utpote non necessarias, negligendi. Magnum proinde tribueret incitum delinquendi. Quia etiam millenorum adulteriorum, vel etiam nefandarum contra naturam spurcitarum, sacrilegiorum, homicidiorum, blasphemiarum, perjuriarum rei, non obstant totali hæcenus salutis incuriã, dignorunq; pœnitentiæ fructum negligentia, cum sola adimplerione, etiam non admodum ferventi (ut in talibus assolet) modicorum conditionum pro Indulgentia plenaria requisitarum, totum ipsius effectum, absque alia satisfactioe sic consequi possent, ut post Indulgentiam repente mortui, rectè in cælum absque purgatorio transvolarent. Si *facilitas veniæ*, Ambrosio iudice, *incentivum tribuit delinquendi*, maxime profectò facilitas tanta totalis veniæ, atque remissionis. Tanta quippe facilitas tollit præcipuum frænum, quo peccatores à peccando retrahuntur. Quemadmodum enim *magno perè à peccatore vocant, & quasi fræno quodam coercere satisfactorie penæ, cautiore que & vigilantiores in futurum pœnitentes efficiunt; medentur quoque peccatorum reliquis, & vitiosos habitus, malè vivendo comparatos, contrariis virtutum actionibus tollunt*, ut Tridentinum ait sess. 14. c. 8. Sic omnia contraria eveniunt, dum frænum istud & medela negligitur.

2479 Tertio: opinio illa Ecclesiæ minus est honorifica: utpote ex qua hæretici ansam accipiunt Ecclesiæ calumniandi, quòd per Indulgentias suas nimis largam faciat forum Dei, nimiumque tribuat illicitum peccandi, tantam tribuendo facilitatem totalem peccatorum remissionem obtinendi. Quam calumniam facile nos confutamus, dum asserimus, per Indulgentias non tolli obligationem faciendi fructus dignos pœnitentiæ, nec obligationem eos injungendi. Cùm hoc sit de jure divino, telteque Tridentino loco citato, "divinæ justitiæ ratio exigere videatur, ut alter ab eo in gratiam recipiantur, qui ante baptismum per ignorantiam deliquerint; aliter verò qui semel à peccati & demonis servitute liberati, & accepto Spiritus sancti dono, scientes, Templum Dei violare, & Spiritum sanctum contristare non formidaverint. Et divinam clementiam decet, ne ita nobis absque ulla satisfactioe peccata dimittantur, ut occasione accepta, peccata leviora putantes... in graviora labamur. Ad quod præcavendum, ad plenam & integram peccatorum remissionem per Sacramentum Pœnitentiæ, sine magnis nostris stribus & laboribus pervenire non possumus (sicut per Sacramentum Baptismi) divinã id exigente justitiã (inquit c. 20.) ut merito pœnitentiã laboriosius quidam Baptismus à SS. Patribus dictus fuerit. Nec hoc dicendo, aliquid admittere efficacis Indulgentiarum (prosequitur Caietanus ubi supra) sicut nihil admittit efficacis Sacramentorum, ex hoc quòd oporteat accedentes ad illa esse dignè dispositos, si fructuosa sibi esse volunt. Siquidem indigni Indulgentiã, ab illius fructu, juxta hunc dicendi modum, excluduntur.

Tom. III.

Quartò: illa opinio Patribus, Conciliis, Ecclesiæ sensui, rationi parum est consona. Quòd parum consona sit rationi, satis apparet ex dictis. Quòd parum consona sit Patribus, Conciliis, & Ecclesiæ sensui, apparet ex dicendis capite sequenti.

CAPUT CCIV.

Amplius opinio illa consutatur ex Patribus, Conciliis, & Ecclesiæ, seu Romanorum Pontificum sensu.

Hunc in finem lubet Indulgentiarum originem, & circa eas SS. Patrum, Conciliorum, SS. Pontificum, atque aded Ecclesiæ sensum ob oculos ponere.

De Indulgentiis itaque Catholicorum quisque merito assentitur Concilio Tridentino sess. 26. in Decreto de Indulgent. declaranti, primò, quòd potestas conferendi Indulgentias à Christo Ecclesiæ concessa sit, utique Matth. 16. & Joan. 20. *quæcumque solveritis, &c.*

Secundò, quòd hujusmodi potestate, divinitus sibi tradita, antiquissimis etiam temporibus Ecclesiæ usa fuerit.

Tertio, quòd negari nequeat, Indulgentiarum usum Christiano populo maxime salutarem, & sacerdotum Conciliorum, etiam Generalium, Nicæni I., Lateranensis I., Lugdunensis sub Gregorio X. Viennensis sub Clemente V. autoritate probatam, in Ecclesiâ retinendum esse.

Quartò, in his tamen concedendis moderationem, juxta veterem, & probatam in Ecclesiâ consuetudinem, adhibendam.

Antiquissimum igitur esse Indulgentiarum usum constat, non solum ex approbatione ipsius per Concilia antiquissima; verum & ex eo quòd Christus Dominus, Apostoli, & antiquiores Ecclesiæ Præsules, pœnam peccatis debitam remiserint. Hoc autem est Indulgentiam concedere. Christus (inquam) Magdalenæ multa peccata dimisit, quoniam dilexit multum. Et adultera pœnam remisit, quia se judicio ipsius, cum maxima contritione, humillimè submitit. Apostolus incestuoso Corinthio, nondum peractâ totâ pœnitentiã, quòd residuum erat condonavit, *ne abundantiori tristitiã absorberetur*. Et hoc sensu 2. Cor. 2. dicit: *cui aliquid donasti, & ego... donavi... in persona Christi*, per acceptam ab ipso solvendi potestatem. Neque enim ista Apostoli verba intelligi possunt de absolute potestate à peccatis, vel ab excommunicatione. Cùm & verborum proprietates, & Apostoli contextus, hunc respuant intellectum. Absolutio namque ab excommunicatione proprie *condonatio* non dicitur; nec in Scriptura sacra, vel apud SS. Patres, taliter usquam appellatur. Illud etiam quòd Apostolus dicit: *cui aliquid*, id est partem aliquam, *donasti, & ego*, de peccatis intelligi nequit. Necessario ergo intelligitur de pœnis, sicque exponitur à Chrysostomo & Theodoro. Aliquam itaque pœnarum partem, quæ solvenda supererat, Apostolus condonavit; indulgentiam proinde concessit. Et Christus quidem eam concessit adulteræ, & Magdalenæ, sine aliqua satisfactioe, per potestatem excellentiæ. Sed Apostolus, peractâ majori satisfactiois parte, secundum Dei Legem.

Et illud est quòd (post Apot.) fecerunt sanctiores Ecclesiæ primorum sæculorum Antistites, quos Christianis lapsis, pœnitentiã sedulo agentibus, ad Martyrum, Confessorumque instantiam supplicationemque, ob egregia ipsorum in Ecclesiã merita, præscriptæ pœnitentiæ partem condonasse legitur in lib. Tertulliani ad Martyres, & in lib. Cypriani de lapsis. Unde in lib. de pudicitia Tertullianus, Montanilla jam factus, sic exprobrat Z-phirino Papæ: *Tu jam & in Martyres tuos*.

Dddd 2